

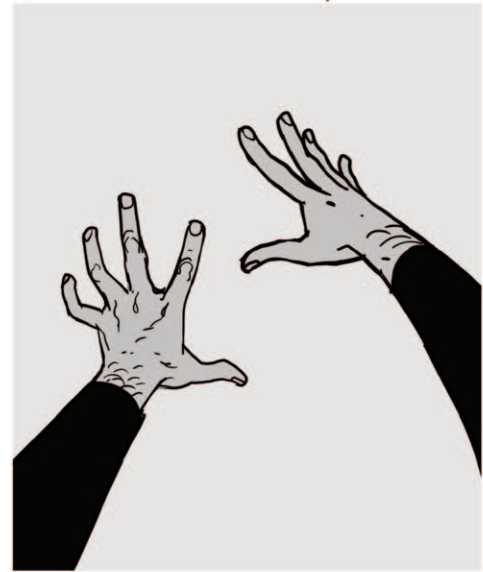
ההתרסקות

יותר משכאב לי, הייתי מופתע: אובדן השליטה על ההוף שהוטח למדרכה בצומחה, המשקפיים שנצלמו, רצף המחשבה שנקטע.

נפלתי מהקורקינט החשמלי, לא רחוק מהבית.

לפני כמה ימים התרסקתי.

חשוב לדעת איר לופול, אבל הכי חשוב שיהיה משהו לקום בשבילו. לא משנה אם זה כדי לנצח בקרב, להמשיך לרוץ או סתם להגיע הביתה.

אחרי כמה שנים, בחוג הזדו, למדתי את אמנות הנפילה והבלימה. נפילה כדרך חיים, חלק ממחזור קבוע של קרב.

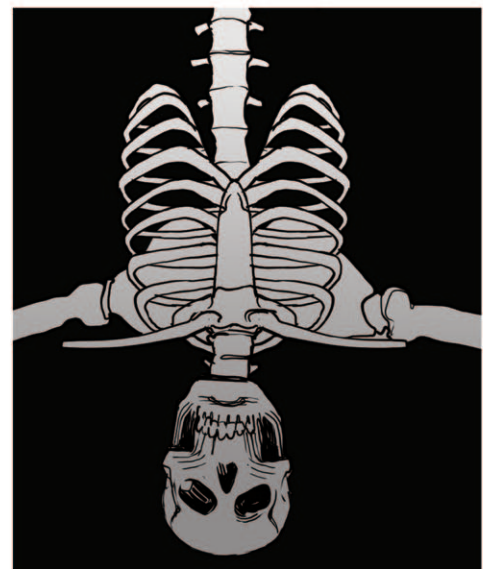
כיכד אהבתי להשתולל ונפלתי כל הזמן. הייתי אהה בברכיים השרוטות. דמיינתי שאני לוחם קונה-פו שהשתתף בקרב אכזרי!

מישהו רץ אליי ועזר לי לקום. ראו עליו שהוא מודאה, כנראה ראה הכל. "אתה בטוח שאתה בסדר?", הוא שאל. "זה שום דבר", שיקרתי, "סתם נפילה".

הרהשתי שמהו נשבר, או לפחות נקרעה איצו רצועה. אך נהפכתי מלוחם קונה-פו לאיש הזכוכית? בסוף הרי מחכה נפילה אחת אחרונה שאחריה לא אקום.

הבטיה היא שליפול בהל 6 זה לא כמו לופול בהל 45. הצצמות איבדו מהקשיחות ההמישה שלהן. המחשבה על קימה הכאיבה לי בכל ההוף.